

Molitveni namen za september

Da bi tisti, ki delijo pravico, delovali pošteno, da ne bi imela zadnje besede krivica, ki vlada po svetu.

Molitveni namen za avgust

Da bi družine z življenjem molitve in ljubezni postale vedno bolj “delavnice počlovečenja”.

ROMARJI

Iz časa smo in romamo

na sveto goro večnosti

vse dni in noči od vseh strani

romarji, romarji, romarji ...

Dohitevamo se na poti in prehitevamo
ne po svoji volji – kakor nam je namenjeno,
in se poznamo po romarskih palicah
in – vsak jo ima – po čutaricah.

Naše palice – urezali smo si jih med potjó –
nam v rokàh rastó in cvetó
in ko se nanje opiramo, nam v srcu zori
sad božje ljubezni, miru in svete sproščenosti.

Čutarice naše romarske – sproti jih polnimo
iz studenih virov, ki iz večnosti vro
sladki in grenki in je v njih čudežna moč,
da se bližamo koncu, ki je začetek, psalme pojoč.

Iz časa smo in romamo
na sveto goro večnosti
vse dni in noči od vseh strani
romarji, romarji, romarji ...

Kako sem prvokrat romal

Prišla sva k cerkvi. Tik grmovja je gorel ogenj; okoli njega je sedela gruča romarjev in prepevala pobožne pesmi. Teta je vrgla nedogorele treske v ogenj. Po deskah in na vozičih so spali romarji in trgovci. Krotek odsev prve zarje je naznanja, da se bliža dan. Stopila sva v cerkev. Po klopeh in stranskih oltarjih je dremalo nekaj ljudstva. Sredi svetišča je čepela zgužena postava Petračkovega Boštjana poleg kebla pitne vode. Ta farizej je ob shodih studenčnico prodajal, podnevi pred cerkvijo, ponoči po cerkvi. Ko se je teta priporočila pri stranskem oltarju pred podobo svetnika čudodelca, me je potegnila za sabo pred veliki oltar, kjer sva pokleknila.

Gledal sem po širokem prostoru okoli in okoli. Vse je bilo tako skrivnostno, slovesno in neslovesno. Ob stenah in v kotih je kraljevala gosta tema; iz nje je gledal tu in tam podkovan čevelj, kuštrava glava, stisnjena pest, žensko krilo. V visečih svetilkah so brlele rdeče in zelene luči; njihovi žarki so se otrinjali ob zlatih opravah svetnikov in svetnic. Rožljale so brojanice, loputale duri, odmevali so korak vstopivših romarjev. V klopi nad menoj je slonela ženska in globoko dihala, tiho kimaje z glavo, poleg nje je hrkal in hropel romar. Skoz okno je padala mrkla svetloba na oltar, žarek svetilke se je opiral naravnost ob obličje lesene podobe svetnikove. In ta svetnik je gledal tako drobno in naperjeno náme.

Do takrat nisem bil še nikdar ponoči v cerkvi; toda dostikrat sem slišal o grozah, ki se dogajajo ob nočnih urah tam in na pokopališčih. Oživela je otroška domišljija, spomnil sem se takih pravljic in groza me je prevzela. Pogledal sem ne teto, ali je tudi nje kaj strah, ali ona je šepetala svoje molitvice in se ni zmenila zame. Zdrknil sem počasi s kolen, poravnal se, položill roko na kamnito stopnico in prislonil uho ... Truden zadremujem ... Sanja se mi, da svetnik izteza svojo roko po meni ... Hotel sem zakričati na ves glas, a tu me je prebudila teta, položivši roko na mojo ramo. Vstal sem, segel po štruklju in klobučku, in ne da bi se ozrl na oltar, sem bežal za teto venkaj na beli dan.

Precej sem pozabil na težke sanje, ko sem ugledal jutranje sonce in toliko praznje oblečenega ljudstva. Od vseh strani so prihajali romarji po peščenih potih in

stezah na goro, od vseh strani so razodevali berači svoje pretege in žalosti radodarnemu človeštvu in kazali svoje govorniške sposobnosti. Trgovci so že razprostrli, razobesili in razpoložili svoje blago. Večno bi človek stal pri teh razstavkah in pasel pogled; pa teta ni hotela. Vedla me je za cerkev, kjer so delovala kupčijska bitja nižje vrste. Tu je suhljat dedek mrcvaril in rezal kuhanega koštruna na manjgne kose; pomagala mu je naduhla ženska, ki je pobirala novce od gostov in jim delila juho. Poleg te dvojice je imela starikava ženska poln jerbas prijetno vonljivega pšeničnega kruha na prodajo; in da bi bilo vse pri roki, kar krepi in poživi pobožnega človeka, se je utaboril precej za jerbasom Petračkov Boštjan z dvema kebloma pitne vode. Pa Boštjanova kupčija je bila slaba, ker je bilo še prezgodaj in ker se trudnemu romarju prilega dosti boljše vino nego voda. Tudi kave se je prodajalo obilo. Neka ženica je teto klicala k svojemu ognjišču, toda teta je odmignila z glavo in z roko. Po nobeni ceni ni marala kave in kupila je rajši juhe. Ko sva se okrepcalka in prevetrila, sva odšla zopet v cerkev, kjer se je pričela prva maša s pridigo.

Dalje nego drugi sva se s teto pomudila v cerkvi. Ko sva stopila iz nje, je bila pri lopah in medicarskih šotorih že prava gneča. Vse je ogledovalo, pretipavalo in kupovalo. Pririnila sva se do medicarja in stala sva pred deskami, obloženimi z vsakršnimi sladkostmi za otroke. Kako lepe stvari so ležale in visele pred mano! V vseh mogočih barvah so se mi vrtele pred očmi, kakor da je navihani medicar božjo mavrico ukradel z neba in jo razprostrl po belih prtih. Teta mi je nakupila konjičev in kolesc, kolikor jih je počelelo srce, in sreča se je preselila k mani. Dalje in dalje sva se rinila s teto vedno mimo raznovrstnega blaga in zgovornih prodajalcev. Pri nekaterih lopah sva postala in teta je ogledovala posebno rute. Tu ion tam je katero potipala, poduhala in poprašala po ceni, ali kupila ni nobene. Kupila je podobo svetega Valentina, ki sva o njem slišala toliko lepega tisto jutro v pridigi. Tako wva počasi prilezla do dedka z bravjimi porcijami. Ko sva prišla poleg ognjišča, me je teta vprašala, ali sem kaj lačen. »Nič!« sem odgovoril kratko in veselo. »Kako naj bom lačen, ko imam polno ruto konjičev in kolesc!«

Pri Petračkovem Boštjanu sva stala skoro četrť ure. Teta se je rada posmejala temu bore človeku, ki se je med smejočo drhaljo pulil, suval in pehal za uboge novce, da mu je lil pot po rjavem licu. Ko se je teta naveličala teh burk, je pogledala na sonce ki je stalo že visoko na nebu, in se domislila, da bo čas, ko se bo treba odpraviti na obratno pot domov. Ali nerada se je ločila od gorske cerkve. Počasi odhajaje se je ozirala po božjem hramu in po zvoniku, dokler ni odvrnilo nje

misli znamenje, polega katerega je taboril Fikuž.

Povratno pot sva ubrala prek samotne in tihe leščeve doline, da bi se ognila ljudem, ki so iz bližnjih krajev trumoma vreli na goro k deseti maši. Zavila sva okoli peščenega roba, za katerim se je najinim očem skrila gorska cerkev. Zajel naju je gost gozd.

V leščevi dolini sva počivala. Teta je sedla v zeleno mejo in mi je vzela majolikasto ruto. Izvila je štrukelj in zmajevala z glavo, ko je videla, da je votel. Napela je ustna, kar je bilo znamenje, da tli v njej tiha jezica. Toda moja teta ni imela moči, da bi izrekla karajočo besedo, ki bi ostro zadela grešnika. Kmalu se je razkadila njena mehkotna jezica in tem lepše je posijalo sonce sprave. »Glej ga, Francka!« je dejala s posebno milobnim naglasom, ki je lastnost mehkih in nensilnih ljudi, »kako je izluščil in izvrtal sredico; skorjico bi bil pohrustal, skorjico - skorjica ni za moje zobe!« Take besede so me pomirile. Teta je v mojem pogledu brala, da se kesam greha, in ko je razpolovila skorjo, mi je podala večjo polovico. Zagnal sem se v leščevje stikat za lešniki. V tem ko sem se potikal po dehteči hosti ter zobal maline in nabiral lešnike, je teta molila in se križala, kadarkoli je pozvanjalo na gori. Zapustila sva pot in lehkoma sva se spuščala navzdol po temnih, s preperelim listjem nastlanih drčah in stezah. Med potjo me je poučevala, kakor koristno in Bogu všeč je, če gre človek s pravim namenom na božjo pot.

Sonce je stalo že na temenu gore, ko sva prišla v dolino. Skupaj sva stopala po prašni cesti, srčno vesela in zadovoljna, da sva opravila Bogu všečno pot.

Opis se nanaša na romanje na Limbarsko goro.

Tilen ali Šent Ilj - njegov god se praznuje 1. septembra, na njegov krstni dan. Cerkev na Limbarski gori je posvečena svetemu Valentinu, ki goduje 14. februarja.

Podlimbarski je črtico napisla v spomin svojima tetama, skrajšal pa mu jo je Levec, urednik Ljubljanskega Zvona, kjer je bila tudi objavljena leta 1890 (str. 340-353) pod psevdonimom Nejčetovega Frančiška.

SVETA TEREZA BENEDIKTA - EDITH STEIN

Pozdravljena, Tereza Benedikta!

Po veri rednikov si trla pot
k Resnici, žláhtnejši kot sveta Skripta,
k Ljubezni, lepši bolj od vseh podob!

Pozdravljena Tereza Edíta!

Ime, ki Mojzesu še zdaj je všeč:
skrivnost - kot vsako je ime - prelita
je v sveti krst (Krstnik ga ni bil večč ...)

Sv. Terezija Benedikta od Križa

1 od 4

Radovljica - kapela sv. Edith Stein

Notranjost kapele

sv. Edith Stein

sv. Edith Stein - Terezija Benedikta od Križa

- rojena je kot najmlajša od 11 otrok (4 umrejo kmalu po rojstvu) v judovski družini Siegfrieda in Auguste Stein v današnjem Wroclavu (tedaj Breslau) 12.

oktobra 1891, na veliki judovski spravn dan; ko še ni stara dve leti, ji nenadoma umre oče; mama, močna žena, prevzame skrb za družino in za trgovino z lesom

- kljub strogi in dobri vzgoji doma jo svet šole, v katerega se Edith navdušeno poglobi, oddalji od vere: "Zavestno in prostovoljno sem prekinila z molitvijo in versko prakso"; pri 15 letih se čuti in razglašča za ateistko, zapusti judovsko vero in se poglobi v filozofijo, da bi v njej našla smisel človeškega bivanja; išče resnico in to je tedaj zanjo, kakor pove, edina molitev, ki jo opravlja, ne da bi se tega zavedala

- na univerzi v Breslavu leta 1911 vpiše germanistiko, zgodovino in psihologijo in nadaljuje študij v Göttingenu in Freiburgu, kjer z najvišjo oceno doseže doktorat iz filozofije ter postane asistentka prof. Husserla, znanega fenomenologa

- prijateljstvo z družino mladega docenta Adolfa Reinacha, ki jo uvede v krog Husserlovih učencev, ima za Edith poseben pomen: ko Reinach pri petintridesetih letih pade na fronti leta 1917 (kmalu za tem, ko skupaj z ženo prejme sv. krst), njegova vdova povabi Edith, da uredi njegove filozofske rokopise; Edith skrbi, kako bo tolažila žalujoče, doživi pa presenečenje,

ko zagleda prijateljičin obraz - upadel sicer od bolečine, pa vendar preobražen od skritega in neizrekljivega veselja, iz katerega sije vera v Kristusa, križanega in vstalega: »To je bilo moje prvo srečanje s križem, moje prvo izkustvo tiste božanske moči, ki s križa izvira tistim, ki so ji pokorni,« pozneje zapiše Edith

- do odločilnega dogodka spreobrnjenja pride v poletnem večeru 1921, ko je v gosteh pri zakoncih Conrad-Martius v Bergzabernu; večer preživi sama in vzame s knjižne police na slepo eno izmed knjig - Življenjepis sv. Terezije Ávilske; vso noč bere in na koncu sama sebi prizna: »To je resnica.«

- naslednje jutro kupi katekizem in misal ter ju temeljito preuči, se prvič udeleži sv. maše, kjer »razume vse, tudi najbolj preproste kretnje«; zaprosi za sv. krst in duhovnik, ki je izpraša, ugotovi, da je povsem pripravljena tudi glede verskega pouka; zakrament prejme 1. januarja 1922, ko je stara enaintrideset let

- spreobrnjenje Edith Stein v krščanstvo sovpada z njeno poklicanostjo v karmel, a ji duhovni oče p. dr. Raphael Walzer svetuje, naj počaka, saj zelo ceni kulturno dejavnost, ki jo Edith razvija v svetu; tako se posveti poučevanju in poglobljanju v filozofske vede, ki jih zdaj lahko oplaja z bogatim krščanskim filozofskim

izročilom; kot predavateljico jo vabijo v glavna evropska mesta

- leta 1932 začne predavati na Nemškem inštitutu za pedagogiko v Münstru, a mora že po nekaj mesecih, ko oblast prevzame Hitler, poučevanje opustiti zaradi svojega judovskega porekla; svetujejo ji, naj odide v tujino, sama pa spozna, da je napočil trenutek, ko bo lahko uresničila svojo poklicanost v karmel

- njena mati, ki jo je globoko prizadel že hčerin krst, v teh okoliščinah lažje sprejme tudi ta hčerin korak, s katerim pa se dokončno ne more sprijazniti nikoli

- 14. oktobra 1933, pred praznikom sv. Terezije Velike, Edith prestopi prag klavzure v samostanu karmeličank v Kölnu in ima sedaj »končno vse tisto, česar ni mogla najti v zunanjem svetu, in ne pograša več ničesar od tega, kar je v svetu imela«; ob preobledi 15. aprila 1934 prejme novo ime - s. Terezija Benedikta od Križa; na velikonočno vigilijo naslednje leto naredi prve zaobljube in piše svoji prijateljici redovnici, da je »ime Terezija Benedikta od Križa prinesla s seboj ..., saj sem pod križem razumela usodo Božjega ljudstva, ki se je takrat začela naznanjati. Mislila sem si: tisti, ki razumejo, da je ta usoda Kristusov križ, jo morajo vzeti nase v imenu vseh. Danes vem več kakor pred svojim vstopom o tem, kaj se pravi biti zaročena z Gospodom v znamenju križa«

- z vstopom v samostan se je pripravljena odpovedati vsemu znanstvenemu delu, a pokorščina predstojnikom zahteva, da z njim nadaljuje: dokonča delo »Končna in večna bit«, ki ga je začela že pred vstopom; poleg pisanja pa kljub gospodinjski nespretnosti pomaga pri hišnih opravilih in se tako uči ponižnosti; njeno glavno delo postane molitev: v posebno veselje ji je korna molitev - že od krsta naprej vsak dan moli brevir, ki ga zdaj more moliti in peti v skupnosti sester; ljubi psalme, tisočletne molitve Božjega ljudstva, ki mu po krvi in milosti pripada

- 21. aprila 1938 naredi večne zaobljube in prejme črno tančico kot znamenje dokončne pripadnosti Bogu v karmelskem redu; za Jude se tega leta razmere izredno zaostrijo in da ne bi svojega samostana spravljala v nevarnost, prosi za premestitev v sestrski samostan Echt na Nizozemskem (31. decembra se poslovijo od ljubljene skupnosti v Kölnu, zibelke svojega poklica); za njo pride v Echt tudi njena rodna sestra Roza, brata Pavla in sestro Friedo odpeljejo v taborišče, drugi se rešijo z begom v Ameriko (mati je že pokojna)

- vse stiske vključuje s. Terezija Benedikta od Križa v svojo molitev in nadaljuje z znanstvenim delom: v pripravi na 400-letnico rojstva sv. Janeza od Križa začne

pisati študijo o njem z naslovom "Znanost križa", ki je ne dokonča, vsebino pa potrdi z lastnim pričevanjem – darovanjem življenja; v juliju 1942 nizozemski škofje javno obsodijo preganjanje Judov in nacisti iz maščevanja primejo v nedeljo, 2. avgusta, vse katoliške Jude, tudi sestri Edith in Rozo

- zadnje besede, ki jih sestre slišijo iz ust Edith, so namenjene sestri Rozi, ki jo prestrašena čaka ob samostanskih vratih; poda ji roko in reče: »Pridi, greva za naše ljudstvo.«

- skupaj s sojetniki ju odpeljejo v taborišče Westerbork; Edith poskuša storiti vse, kar more, da tolaži svoje bližnje in jih krepi v upanju; posebno se zavzema za otroke; v petek nacisti naložijo okrog 1.000 Judov v živinske vagone in jih prepeljejo v taborišče Auschwitz (Oswiecim), kjer mlade odvedejo v delovno taborišče, ostale pa vse takoj ob prihodu, v nedeljo 9. avgusta, pomorijo s plinom in njihova trupla sežgejo

- dvajset let po smrti s. Terezije Benedikte od Križa se začne postopek za razglasitev za blaženo, ki je 1. maja 1987 okronan z beatifikacijo v Kölnu, 11. oktobra 1998 je razglašena za svetnico, 1. oktobra 1999 pa skupaj s sv. Katarino Siensko in sv. Brigito Švedsko za sozavetnico Evrope

- njen god v Evropi obhajamo kot praznik 9. avgusta

Kako sem prvikrat romal

Do Šentilovega je bilo še teden dni. Ta teden se je neznosno vlekel kakor človeška beda. Gonil sem Dimko na pašo, sanjaril in ogledoval goro. Ali Dimke nisem pozabil: tetine besede, da »pojdejo samo pridni otroci na goro,« sem si dobro vtisnil v glavo. Tiste dni so se mi zbudile želje iti v svet, potovati od kraja do kraja. Zavidal sem to vsakemu potniku, ki je šel mimo mene, poigrajoč s palico in požvižgujoč; rad bi se mi bil pridružil, s popotno kljuko v roki in s torbico na rami bi mahal po beli cesti, se ogledoval, žvrgolel in šel dalje, dalje, tja do visokega Triglava, o katerem sem mislil, da stoji na koncu sveta. Dan pred svetim Tilnom je že vse kazalo na gorski shod. Prišli so medičarji na svojih težkih vozeh in

so najeli v naši vasi lahke voziče, na katerih so peljali svoje blago dalje na goro. Otroci smo ogledovali te imenitne može ter njih kovčege in živo smo si v mislih slikali lepe stvari, ki se bodo prodajale na gori. Z medičarji so prišli berači, ki so, gredoč na goro, obirali hiše po dolini. Poopoldne so začeli vreti romarji od vseh strani. Po njih številu so vaščani sklepali, za koliko bode obogatela cerkev, koliko bodo stočili krčmarji, prodali mali trgovci, in ali bode kaj prida beračem ali nič prida. Gorski zvonovi so tisto popoldne pritrkavali tako ubrano in so vabili tako milo, da romarji niso nič utegnili postajati po dolinskih krčmah. Vsak je pospešil korake, da bi čimprej prispel k cerkvi, v kateri stoji svetnik, ki vedno rad pomaga.

Napočilo je šentilovo. Ob eni zjutraj je na gori pritrkavalo imenitnemu dnevu. Tiste čase sem spal na podu v dišečem senu. Teta me je hodila zjutraj klicat, ko se je na oknu že hladilo kislo zelje. Ali težko ji je bilo me sklicati. Šentilovo jutro pa me je teta lahko sklicala. Precej sem bil na nogah, ko sem zaslišal njen glas: »Hej, Francek, na goro pojdeva!« Tekel sem na ulico, se umil pri koritu in brž sem bil v hiši, kjer me je čakala teta že opravljena. Nadél sem si klobuček, vzal pod pazduho v majolikasto ruto zavit štrukelj, spečen nalašč za brašno, in hajdi z Bogom na božjo pot.

Komaj sem prestopil hišni prag, že sem pogledal na goro. Navajen sem jo bil videti v zeleni obleki, sedaj pa stoji pred menoj temnovišnjeva in na njej se odlikuje cerkev s svojo živo belino. »Lepo vreme nam bo dal vsemogočni Bog!« je dejala teta, ko se je nagledala cerkve. V naši dolini je že taka navada, da kmet, če se pride zvečer ali ponoči pred vežna vrata hladit, vselej pogleda na gorsko cerkev in ugane, kakšno vreme se bo zveržilo za prihodnje dni; če je videti gorska cerkev temna, bo vreme slabo, če pa je bela in svetla, bo vreme dobro in jasno.

Udarila sva po stezi čez travnike mimo kupov dehteče otave. Teta je imela nad šestdeset let, drobnela pa je kaj ugibčno pred mano; njeno bistro oko je tudi v temi zapazilo vsak vodotoč, vsako strugo in brv, lužo in krtino. Bila je lepa noč, kakor ustvarjena za romanje. Mesec je bil že za gorami, a njegov mehki odsvit se je razlival trepetajoče po vsem nebesnem oboku. Lahke, redko razstlane oblačice so mrlele po obzorju; med njimi so rojile drobne svetle zvezde, potujoč prek sinjega nebesnega oboka kakor romarice po zeleni planini. Prek planjave je frlela kresnici podobna luč, ki si je z njo zgodnji romar razsvetljeval peščeno pot.

Zavila sva po stezi v goro. Iz doline se je slišalo ropotanje mlinskih koles, petelinje petje, pasji lajež in zdaj in zdaj bitje cerkvene ure. Teta je vžgala trske, ki jih je

nesla s seboj in je svetila po poti. Šel sem tiho za njo. Spomnil sem se štruklja in oglasil se je v meni črv poželenja. Premagala me je želja po štruklju, začel sem s prsti vanj dolbsti in nositi potvično sredico v usta.

Od vseh strani so se jeli zgrinjati ljudje na goro, povsod se je čulo iz teme govorjenje, tu pritajeno, tam živo. Bilo je še zgodaj v jutro, ali berači so bili že pri svojem živahnem poslu. Teta je metala krajcarje na levo in desno.

Gorska ura je bila počasi in slovesno štiri, ko sva se približala cerkvi. Pri znamenju, stoječem pred cerkvijo, je teta pokleknila in mi namignila. Pokleknil sem, toda ne na njeno stran, ampak za njen hrbet. Zbal sem se bil razkuzmanega berača Fikuža, ki je sedel poleg znamenja. Fikuž je bil poglavitni malhar naše doline; otroci smo se ga bali, kakor da nosi v svoji malhi tiste preklicane srebrnjake, ki jih je bil Iškarijot dobil za Kristusa. Teta je hotela iti mimo njega, kakor bi ga ne videla, ali bistrooki Fikuž je ob pravem času spoznal radodarnico ter je, iztegnivši roke, pojoče zavpil na ves glas: »Oj ljubi prijatelji in prijateljice, romarji in romarica te svete božje poti, pogledjte na mene, siroto, obdarujte me siromaka božjega!« Nekako grozno se je razlegalo to moledovanje po temini. Teta ga je obdarila.

nadaljevanje sledi

Molitveni namen za julij

Da bi politiki, znanstveniki in gospodarstveniki delali skupaj za varstvo morij in oceanov.

Nova podoba AVE MARIA

Pred vami je stara Ave Maria v novi obleki. Pravzaprav bi je niti ne smel več imenovati "stara", saj je od prejšnje, ki je izhajala v tisku in je bila pozneje (od leta 2017) navzoča v isti obliki na medmrežju, ta sedanja popolnoma drugačna. Oblikovno namreč to ni več revija, ampak spletna stran. Ima svoje prednosti, posebno to, da lahko preko linkov (običajno jih označujemo z besedico [TUKAJ](#)) bralca usmerimo na besedilo, ki je spravljeno nekje drugje. Ko ga prebere, se lahko vrne na izhodišče. Za urednika je to prednost, saj ni več omejen na določeno število strani. In ker strani ni več, lahko objavlja krajša ali daljša besedila. Tiskanje bo pa seveda malo bolj zahtevno, pa počasi se bomo že navadili. Je pa način urejanja popolnoma drugačen kot je bil v prejšnji obliki, zato je nastala tudi zamuda, za katero se našim obiskovalcem opravičujemo v upanju, da jo bodo dobrohotno razumeli.

Nova oblika spletne strani omogoča tudi prosto dodajanje člankov kadarkoli. Pri "Službi besede" ste lahko opazili samo prispevka za prvi dve nedelji v juliju; ostale bomo dodali v tednu pred njimi. Podobno se bo lahko dogajalo tudi pri "Brali smo" in morda še kje drugje, zato velja našim obiskovalcem spodbuda, naj večkrat "potrkajo" na vrata in se prepričajo, če je kaj novega.

Dostop do spletne strani je še vedno prost, prav tako kopiranje posameznih člankov.

Sedež uredništva je v Frančiškanskem samostanu v Šiški v Ljubljani, zato je tukaj slika značilne Plečnikove cerkve.

Sveta Marija Magdalena (22. julij)

Iz homilij o evangelijih sv. Gregorja Velikega, papeža

(25. homilija, 1-2.4-5)

Ko je Marija Magdalena prišla h Gospodovemu grobu in ni našla Gospodovega telesa, je mislila, da so ga odnesli, in je to šla povedat učencema. Ta dva sta prišla in videla, da je res tako, kot je bila povedala žena, in sta ji verjela. In o njim piše Sveto pismo: *Učenca sta se vrnila domov. Potem pristavlja: Marija pa je stala zunaj pri grobu in jokala.*

Pomislimo ob tem, kolika ljubezenje razvnela to ženo, da se ni vrnila od Gospodovega groba, čeprav sta se učenca vrnila. Iskala je njega, ki ga ni našla. Jokala je, ko ga je iskala, in vsa polna ljubezni hrepenela po njem, o katerem je mislila, da so ga ukradli. Tako se je zgodilo, da je samo ona videla njega, ki ga je tako vztrajno iskala, kajti vztrajnost je silno velika krepost in Božja Resnica pravi o njej: *Kdor pa bo vztrajal do konca, ta bo zveličan.*

Iskala je že prej, pa ni našla. Vztrajno je iskala dalje in zato se je dogodilo, da je našla. Vse bolj živo je hrepenela in rastoče hrepenenje je doseglo, kar je želelo. Pričakovanje več svete želje. Če se ne bi večale, ne bi bile želje. V takšni ljubezni je gorel vsak, kdor je hotel priti do resnice. O tem govori že kralj David: *Mojo dušo žeja po Bogu, živem Bogu; kdaj pride čas, ko bom gledal Božje obličje?* In Cerkev pravi v Visoki pesmi: *Ranila me je tvoja ljubezen. In spet: Moja duša se taja v meni.*

Žena, kaj jokaš? Koga iščeš? Tako je Gospod vprašal, da bi pomnožil njeno hrepenenje in bi se še bolj razvnela v ljubezni, ko bi povedala njegovo ime.

Jezus ji reče: »Marija!« Potem ko jo je bil poklical kot ženo na splošno in ga ni spoznala, jo pokliče z njenim osebnim imenom, kakor bi hotel reči: *»Spoznaj njega, ki te je spoznal! Saj te ne poznam kot vse žene, ampak še posebej dobro, osebno.«* Ko pa je Marija zaslišala svoje osebno ime, je spoznala Gospoda; zato ga

je takoj poklicala: »*Rabboni!*«, to je: »Moj Učitelj!« Našla je njega, ki ga je iskala na zunaj in ki je nagibal njeno notranjost, da ga je iskala.